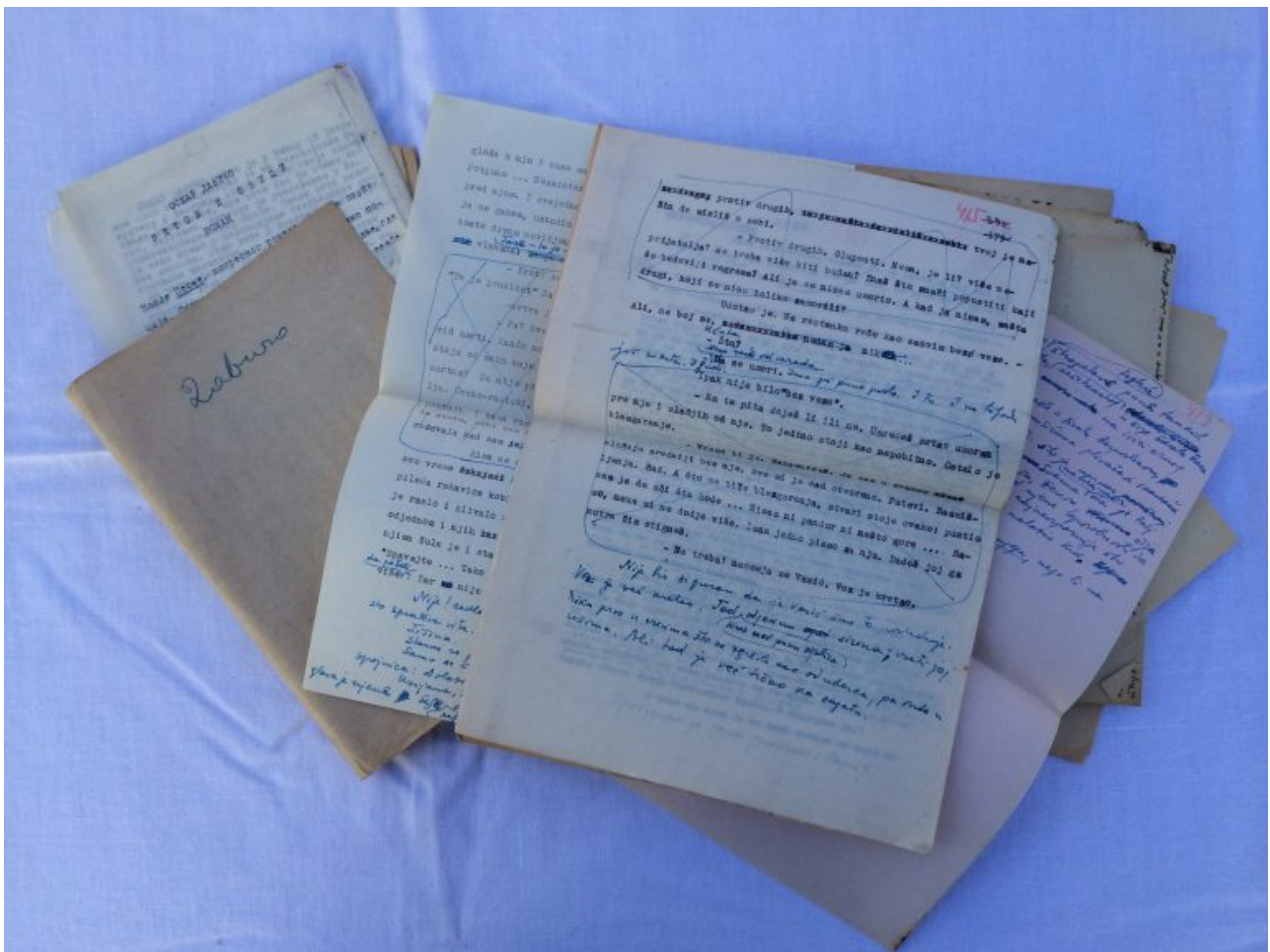

Преминуо је члан оснивач Адлигата, професор Иво Тартаља (1930-2020)

Преминуо је славни и омиљени професор Београдског универзитета, Иво Тартаља (1930-2020), почасни члан оснивач Удружења за културу, уметност и међународну сарадњу „Адлигат“. Професор је преминуо 5. новембра, а сахрањен је 7.11. 2020.

Професор Тартаља био је строг и правичан али увек пун разумевања за своје студенте, па је постао симбол целог једног времена, симбол „старе професуре“, када се тражило много од студената, али су им професори много и пружали. Оставио је дубок траг не само у професури, већ и у наци својим изузетним научним студијама и Збирком коју је формирао у Адлигатовом Музеју српске књижевности када је, по први пут, јавности омогућено да се упозна са изузетно значајним непознатим књижевним рукописима.

Отац Иве Тартаље је био славни књижевник Гвидо Тартаља, а стриц уважени сликар Марино Тартаља. Припадао је једног од последњих грофовских породица на Балкану. Школовао се у Београду, где је завршио Основну школу „Вук Караџић“, Прву мушку гимназију, а затим и Филозофски факултет (филозофска група), на коме је докторирао 1961. године.

Радио је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филозофског, потом Филолошког факултета од 1955. до пензионисања 1995. године. Поред редовне наставе на факултету изводио је течајеве за постдипломску наставу у Београду, Новом Саду и Приштини. По више семестара такође је одржавао наставу из теорије књижевности на новооснованим факултетима у Нишу и Крагујевцу. Од оснивања Института за књижевност и уметност (најпре Центра за теорију књижевности и уметности) радио је у екипи оснивача и више година као референт за естетику (1960–1968).

Београд 18. III. 1937.

Многоочувствителном Господину
Г. Д^{не} Милану Рагосављевићу,
Тубернеру Привилеговано Народне Банке

Дозволиће мален увод. Пре несеци неколико
Ради лакшег посетивања поштом свог синева,
Ја сам, једног змиског дана у Народну Банку дош^о
У што гости: бити поштом код Господина - Тубернера.

Он, који је саслушао оправдану моју молбу
С хртојеном искреношћу, - особито коју волим,
Нада ми је саветовао, да придекам неко време,
Па, кад му се очем јавим, уштите што га молим.

Уштите пред очима пословицу српску стару:
"Док се јатве не зайлаге, мајка га се и не сећа"
Молим сам ових дана, те да од Вас будем примљен,
А, на веку жалости моју, није ми се дала срета.

Па Вас молим овим путем, Господине Тубернере,
- Да би када обасјала породични и мој кућак,
Поклоним ми један часак свог времена драгоценог,
Саслушајте моју молбу, примите ме за шренуцак!

О:

Радио је као секретар Одбора за критичка издања у САНУ (1972-1975), као члан уредништва библиотеке „Књижевна мисао“ Српске књижевне задруге, едиције „Српска књижевна критика“ Института за књижевност, као и у редакцијама више

периодичних публикација.

Добитник је награде „Ђорђе Јовановић“, награде „Младен Лесковац“ и Повеље захвалности Адлигата.

Његов научни рад, којим се бавио све до последњих година, велико је завештање будућим генерацијама, као и Збирка породице Тартаља коју је формирао у Адлигату којем је, између осталог, поклонио преписку Милоша Црњанског и Гвиде Тартаље, рукописе Тина Ујевића, Оскара Давича и свог оца Гвиде Тартаље и многе друге књиге и предмете. Адлигат ће ускоро објавити књигу Милоша Јевтића „Тартаље“, у складу са уговором који је потписао професор Тартаља, којим се Адлигат обавезује да „промовише, штити и чува од заборава лик, животно дело и углед чланова породице Тартаља“.

Letitica unibotta, des dila
q' nehot g'iseta sara,
rury ce tucumen lopalon.
[...]

Depcaj, Teni q'aji ppur na Dujeta 2
de sp. z' anjura g'od'ovny ca longyeta
j'p. na casan o f'ogany b'ojane
n' tabjanmuna apog' appoguita

ja n' Otponan Meay bucu nap c'isti
J'itran o t'apto! ja can n'ansen q'ep
ja cu po r'eme ma n'anjura y'etna,
y'la n' g'ipura t'ap'etna.

des b'ranen na d'ane d'etay,
des r'ep'it'aj'itru gob' h'ub'um,
d'eni n' j'om t'aj r'ep'it'at na c'isti

ca t'ap'it'at'com t'olpe b'ratna
III Anate geraj' can, d'eni j' i
y'p a ja can, j'ojum ce, c'isti,
n' sa t'ap'it'aj'ary c'at'aj' z'enuc

ja t'ap'it'aj'itru, t'ou'opo, ga q'umcu
n' r'aj'ep'ro lopak,

n' ga t'ou' r'ou'it'at'not'at' bonny
ja t'ap'it'at' n'aj'ep' ga h'ub'et y'
ch'uanam

am c'ist'at' y'ep' alio t'apanof'ore
y' waly q'uebruc tuena.

H'ub'om t'aj'ep'it'na t'ap'it'at'at'
has c'ist'at'lu t'aj'ep'it'
a C'ulu n' Venise n' C'urp'it'at'

rury ce tucumen lopalon.
Depcaj, Teni Meay an' se, Meaj'
ca, t'at'ano kan, f'end'ra,
de t'ap'it'aj' de b'rat'at' na g'ap'it'
j'p. na t'ap'it'at'aj' na d'et'aj' z' g'et'na.

ha ve in t'ou'el'us no moje g'at'na
J'enuc l'ura y' q'ue t'ou'at'it'
J'it'ran, r'ep'it'aj'itru! J'it'ran, d'ep'it'aj'itru!
ja c'ist'at' na c'of'p'
y'lat'aj' r'at'at'ob'era
des ul'at'it'at' y'et'na
d'et'na n' d'et'at'at'na.

III J'ep'it'at' g'ace r'ol'at' d'at'it' t'aj'la
y'ep'ep' moa n'ep'it'at'at' y'la
n'ol'ux q'yl'at'.
Ja in d'ep'it'at'at' d'at' q'umcu n' d'at'na
q'el'ka d'et'na.

Cap. III An' y'ep'it'at'